

- 1/ *Your mother sucks
cocks in hell, 2015*
2/ *Mother tongue, 2015,*
Dánský pavilon, Biennale
umění, Benátky
3/ *Secession, Vídeň*
4/ *Take My Breath Away,*
2018, SMK, Košice

DIASPORY Života

Text: Lucie Drdová – Foto: Danh Vo, galerie Xavier Hufkens

Leche brutální a současně poetický objekt komponovaný ze dvou částí – mramorového fragmentu dítěte z římského období a francouzské raně středověké polychromované hlavy madony – mi utkvěl v mysli (1). Objevila jsem ho na samém konci výstavy Slip of the Tongue v Punta della Dogana. Byl umístěn ve věži, kam se muselo vyjít úzkým schodištěm, a kolem dokola se rozprostřel pohled na benátskou vedutu.

Byl to také pomyslný vrchol celé výstavní koncepce téměř se dvěma stovkami vynikajících děl. Jako kdybych se procházela dějinami umění, kde neplatí kunsthistorické kategorie. Ona drzost a zároveň delikátnost, s jakou dánsko-vietnamský umělec Danh Vo (*1975) k sobě skládal artefakty či dílčí fragmenty s různými dokumenty, byla geniální nebo spíš vizionářská. Ačkoli zde byl Vo v ku-

rátorské roli, uplatnil stejnou „metodu“ jako ve své umělecké praxi.

V témže okamžiku, nedaleko v Giardini, zastupoval Dánsko na slavném biennale umění. Opět to byl jeden z nejlepších národních pavilonů roku 2015 (2).

Práce Voa osvětlují spojitosti osobní zkušenosti a kolektivní historie, které utváří chápání nás samotných. Umělec často vychází z osobní prožitků. Jako čtyřletý chlapec přechal s rodinou na lodi z rodného Vietnamu a později se usadil v Dánsku. Společně s politickými a historickými událostmi jsou to právě ty vlastní životní momenty, na kterých zkoumá, jak jsou konstruovány kulturní hodnoty, konflikty naší společnosti i lidská traumata.

V duchampovské tradici hojně využívá drobných objektů, stejně jako předmětů bohatých na reference. S přidáním osobních

narativů pak poukazuje na širší důsledky proměny významu v různých kontextech.

Známa newyorská kritička Roberta Smithová nazvala Voa při jeho výstavě v Guggenheimově muzeu umělcem, jehož práce se nachází na průsečíku umění, globální historie a osobního deníku. On sám říká, že abychom mohli zkoumat přítomnost, musíme rozumět minulosti; oně minulosti, která určuje vlastní přítomnost. Zároveň ale věří, že se musíme dívat do budoucnosti. A tak vytváří „malé diaspory lidského života“.

Po četných výstavách v předních světových institucích se od poloviny září představí novým projektem ve vídeňské Secession (3), který potrvá až do 7. listopadu.

Autorka je historička umění a galeristka, www.drdivogallery.com